

Odvolatel neměl tedy kvotu, první 10%ní splátku na kvotu vypočítávati podle stavu pohledávky žalovaného za odvolatelem (a jeho manželkou) jaký byl po platu, který učinila manželka odvolatelova 10. dubna 1933, před první splátkou na vyrovnací kvotu, poněvadž přijaté vyrovnání působilo podle § 60 a 9 vyr. ř. ode dne zahájení, kdy pohledávka žalovaného za odvolatelem byla 7.471 Kč 57 h. Plat manželky odvolatelovy sice způsobil částečný zánik i dluhu odvolatelova, ale tento plat nemohl snížit nárok žalovaného na kvotu, kterou bylo vypočísti z pohledávky žalovaného v době zahájení vyrovnacího řízení. Poněvadž však odvolatel připočetl si ve svůj prospěch na úkor kvoty žalovaného částečný plat své manželky a nezaplatil 10% splátku na kvotu žalovaného podle výše pohledávky žalovaného v době zahájení vyrovnacího řízení, nesplnil včas a plně podmínku vyrovnání a je dáti za pravdu napadenému rozsudku, že celá jeho pohledávka obživla.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Právní názor odvolacího soudu o výpočtu pohledávky pro vyrovnací kvotu, odpovídá zákonu. Podle § 56 vyr. ř. jsou práva věřitelů proti ručitelům a spoludlužníkům dlužníka, který se vyrovnává, jakož i proti osobám, proti kterým přísluší věřitelům právo postihu, vyrovnáním nedotčena, pokud se oprávnění výslovně neprohlásí jinak. Potvrzeným vyrovnáním a řádným jeho splněním sprostňuje se jen vyrovnací dlužník závazku nahraditi věřitelům ztrátu, kterou utrpěli vyrovnáním; toto osvobození platí i proti rukojmím a jiným osobám, kterým přísluší právo postihu (§ 60 odst. (1) vyr. ř.), kdežto věřitelům zůstávají zachována veškerá práva proti spoludlužníkům a ručitelům. Již z těchto předpisů lze usuzovati, že platy vykonané ručitelem nebo (solidárním) dlužníkem po zahájení vyrovnacího řízení nebo po jeho skončení nemají vliv na výpočet vyrovnávací kvoty, zejména se nezmenšuje jimi výše pohledávky věřitelem přihlášené k vyrovnání nebo mu v den zahájení vyrovnacího řízení příslušející (viz §§ 9, 16, 17, 21, 22, 27 vyr. ř.) pro výpočet vyrovnací kvoty. Použil-li odvolací soud k odůvodnění svého názoru předpisu § 21 vyr. ř., učinil tak právem, poněvadž i z něho plyne, že platy po zahájení vyrovnacího řízení nebo dokonce po jeho skončení jiným solidárně zavázaným dlužníkem vykonané zůstávají pro výpočet vyrovnací kvoty nepovšimnuty. Vyrovnací kvota činila tudíž v případě, o nějž jde, 747 Kč 15 h, takže žalobce zaplacením částky 640 Kč vyrovnání včas a řádně nesplnil. Námitka dovolatelova, že by šlo nanejvýše o nezaviněné nedopatření, není odůvodněna, neboť bylo jeho povinností, by se při pochybnosti o výpočtu výše vyrovnávací kvoty zajistil zaplacením vyšší částky proti následkům případného nesplnění vyrovnání (§ 67 vyr. ř.).

Čís. 13816.

Sklep pod cizím pozemkem může býti samostatným předmětem právního a knihovního obchodu, a není závady, by i vlastnické právo k pozemku, pod kterým je sklep, i právo vlastnické ke sklepu nebylo vedle sebe vykonáváno jako plné vlastnické právo.

V takovém případě jest vlastník pozemku povinen snášeti, by vlastník sklepa k vůli úpravě sklepa a odklizení ssutě nad ním vstoupil na jeho pozemek.

Pokud vlastník pozemku se nemůže proti vlastníku sklepa dovolávati důvěry v pozemkovou knihu podle § 1500 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. října 1934, Rv I 1815/32.)

Žalobce byl vlastníkem domu čp. 132, žalovaný vlastníkem domu čp. 133. Pod domem čp. 133 byl sklep, k němuž tvrdil žalobce vlastnické právo. Po požáru domu čp. 133 bránil žalovaný žalobci, dáti sklep do pořádku. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném 1. by bylo zjištěno, že sklep pod pozemkem žalovaného náleží vlastnický žalobci, a 2. by žalovaný byl uznán povinným trpěti, aby žalobce za účelem opravy sklepa a odstranění ssutě nad sklepem vstoupil na pozemek žalobcův s lidmi, jichž bude zapotřebí k výkonu těchto prací. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) je opodstatněn. Jak bylo blíže rozvedeno v rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněném ve sb. čís. 2245, může býti sklep pod cizím pozemkem samostatným předmětem právního a knihovního obchodu a není závady, by i vlastnické právo k pozemku, pod kterým je sklep, i právo vlastnické ke sklepu samotnému nebylo vedle sebe vykonáváno jako plné vlastnické právo. V souzeném případě je nesporno, že sklep pod č. 133 odedávna byl považován za vlastnictví majitelů sousedního domu č. 132, nyní žalobci patřícího, již v kupní smlouvě ze dne 24. března 1802 a pak ve všech následujících kupních smlouvách se činí o tomto sklepu zmínka jako o věci samostatné, neodvislé od domu nad sklepem, která se prodávala a do vlastnictví předávala spolu s domem nyní č. 132, a že i žalobce takto jako poslední kupitel sporného sklepa nabyt. Je tedy sporný sklep, který v pozemkové knize sice není samostatně vyznačen, jehož existence a poloha byla však zjištěna nižšími soudy na základě katastrální mapy, situačních plánů, místního ohledání a posudku znalců, samostatným předmětem vlastnického práva a vlastnické právo k němu náleželo vždy majitelům sousedního pozemku vl. čís. 132. Námitka žalovaného, že je chráněn důvěrou ve veřejné knihy podle § 1500 obč. zák., není odůvodněna. Neboť žalovaný při nabytí nemovitosti vl. č. 133 musil věděti nejen, že žalobce a jeho předchůdci sporného sklepa výhradně sami užívali, nýbrž i, že sklep je zcela mimo dosah jeho moci, neboť neměl do něj vůbec přístup, dveře vedly do sklepa jen ze sousedního pozemku a klíče k nim měl jen soused. Tento skutkový stav musil v něm vzbuditi důvodnou pochybnost o tom, zda sklep patří k domu, kterého nabývá, a při nutné obezřelosti a náležité opatrnosti musil se toho dopátrati, že sklep je vlastnictvím sousedovým. Není tedy oprávněn dovolávati se ochrany § 1500 obč. zák. Poněvadž žalovaný připustil, že po požáru svého stavení vl. čís. 133 dopisem ze dne 21. ledna 1931 po-

přel žalobcovo vlastnictví ke sklepu a užívání sklepa mu zakázal, má žalobce zájem na okamžitém zjištění svého vlastnictví. I druhá část žalobní žádosti je odůvodněna, jsouc výronem vlastnictví žalobcova ke sklepu a jedinou možností, by žalobou po požáru domu vl. čís. 133 uchránil sklep od zkázy.

Čís. 13817.

Vojenská správa, jež ošetřila vojína utrpěvšího úraz, jest oprávněna domáhati se náhrady ošetrovacích nákladů na tom, kdo úraz zavinil.

(Rozh. ze dne 4. října 1934, Rv I 2315/32.)

Vojín M. byl za pochodu vojenského oddílu městem zachycen automobilem žalovaného a těžce poraněn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se československý stát (vojenská správa) na žalovaném náhrady nákladů na léčení vojína M-a a náhrady škody z poškození vojenských šatů. Žalovaný namítl mimo jiné, že v souzeném případě jde o t. zv. škodu nepřímou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Vojenská správa jest podle platných předpisů, podle služební knihy H-IV-1 (požitky vojenské) § 24, služebního řádu, I, § 31 a předpisu H-IV-6 (léčebná péče vojenské správy) část I., všeobecná ustanovení, čl. 1—18 povinna k ošetření vojenských osob při onemocnění neb úrazu. Tento závazek stihá vojenskou správu přímo a bezprostředně. O škodě nepřímé nemůže tedy býti řeči. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V rozhodnutích čís. 9674 a 10.178 sb. n. s., na něž se dovolatel pro svůj právní názor odvolává, které však svědčí proti jeho právnímu názoru, bylo blíže vyloženo, že platné právo zásadně neuznává ručení za nepřímé škody a že škůdce ručí za nepřímou škodu jen, je-li zvláštní zákonný předpis stanoví takovéto ručení. V souzeném případě bylo však zjištěno — a ostatně dovolatelem samým přiznáno —, že vojenská správa má podle předpisů služební knihy § 24 H-IV-1 (požitky vojenské), služebního řádu I. díl § 31, a předpisu H-IV-6 léčebná péče vojenské správy část I. všeobecná ustanovení čl. 1—18 povinnost k ošetření vojenských osob v případě jejich onemocnění nebo úrazu, a že následkem úrazu vojína M-a, přivoděného počínáním si žalovaného dala vojína M. léčiti ve veřejné nemocnici v Ch., v posádkové nemocnici a ve vojenském léčebném ústavě v T. Učinila-li tudíž vojenská správa, přihlížejíc k uvedeným předpisům, ukládajícím jí za povinnost dáti vojína M-a léčiti, náklady na to učiněné, plnila tím nejen svou povinnost, nýbrž i povinnost žalovaného, která ho stihala podle § 1325 obč. zák., a učinivši tento náklad, očekávajíc, že jí ho žalovaný nahradí, má podle § 1042 obč. zák. nárok na jeho náhradu. Škoda způsobená poškozením vojenských šatů ve výši 88 Kč 50 h a 13 Kč 30 h jest nesporně škodou přímou, ježto oděv patří vojenské správě, takže jest i po té stránce dovolání bezpodstatné.